

ע"פ 50646/12 - אוליב שירות שיווק וניהול בע"מ, עמית פורת נגד ועדה מקומית לתוכנו גולן

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

ע"פ 50646-12-אוליב שירות שיווק וניהול בע"מ ואח' נ' ועדה מקומית לתוכנו גולן
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט תמר נסימ ש'

מעעררים 1. אוליב שירות שיווק וניהול בע"מ
2. עמית פורת ע"י ב"כ עו"ד יצחק יונגר ועו"ד הראל גלים

ונגד
ועדה מקומית לתוכנו גולן ע"י ב"כ עו"ד ויליאם אבו עוז
משיבים

פסק דין מתוקן
(תיק ע"י הוספה שמות ב"כ הצדדים)

בהתאם להוראת סע' 182 חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 הריני מודיעה כי החלטתי לזכות את המערירים מהמייחס להם בכתב האישום ולקבל את הע冤ור.

1. לפני ע冤ור על פסק דיןו של בית משפט השלום בקצרין (כב' השופט דניאל קירס), הכרעת דין מיום 5.10.16 וגזר דין מיום 3.11.2016 (רע"ס 44521-12-14).

תמצית ורקע דרוש

2. המערירים, "אוליב שירות ניהול בע"מ" (ולहלן: המערערת) ומר עמית פורת (המנהל הרשות של המערערת ולහלן: המערער), הורשו לאחר שמייעת ראיות, בעבורות של הפעלת עסק הטעון רישי לעלא רישון או יותר זמני, בנגד להוראות סעיפים 4, 14 ו- 15 לחוק רישי עסקים, התשכ"ח - 1968 (ולහלן: "חוק רישי עסקים").

3. על פי עובדות כתב האישום, המערירים הפעילו בשלושה מגרשים במושב רמות (מספריהם 9, 10 ו- 18) עסק בשם "בריזה בכפר". בעסק ק"מ 14 יחידות המשמשות לאירוע תמורה תשולם וכן מתחם ספא עם ג'קוזי, סאונה וחדר טיפולים. לטענת המאשימה, העסק טען רישי על פי הוראות חוק רישי עסקים ועל פי סעיפים 7.1 (השכרת יחידות אירוע למטרות נופש המלווה במתן שירותים לשוכרים כמספר יחידות האירוע המיעודות להשכרה עולה על 4) ו- 7.4 (בריכת זרים (ג'קוזי)) (ולහלן: ג'קוזי) לתוספת לצו רישי עסקים (עסקים טעוני רישי), התשנ"ה - 1995 (שבינתיים בוטל על ידי צו רישי עסקים (עסקים טעוני רישי) התשע"ג 2013 (ולහלן: צו רישי עסקים)).

4. המערירים כפרו בעובדות כתב האישום ובטענה כי מחויבים ברישון עסק. לטענתם, המערערת הינה רשות של אירוע כפרי, מפעילה ומשווקת של 140 יחידות אירוע ברחבי הארץ, לרבות במספר מגרשים במושב

רמות. אולם, לטענתם, כל מגרש ומגרש בו מופעלות יחידות כאמור עומד בפני עצמו. לכל מגרש מערכת הסכמתית שונה עם בעלי הנכס וחשבונות נפרדים, מילא קיימת הפרדה פיזית ביניהם, ואין לראות בהם "עסק" אחד. קביעה כי מדובר בעסק אחד הינה למעשה "אחד" מלאכותי, שאינו מתקיים בפועל.

5. בהתאם להוראת סע' 7.1 לצו רישי עסקים, רק הפעלה של 5 יחידות אירות ויתר מחיבת רישון עסק, כאשר בכל אחד מהmgrשים בנפרד אין למעלה מרבע יחידות אירות. לפיכך, לא נדרש למעעררת רישון עסק. גם הג'קוזי (סע' 7.4 לתוספת לצו) אינו עסק נפרד העשו לעמוד בפני עצמו ואף הוא אינו טען רישיון כאמור.

החלטת בית המשפט קמא

6. בהכרעת הדיון קבע בית המשפט קמא, על סמך הודה המערער בדבר קיומן של שלוש יחידות אירות במסק 18, שלוש במסק 10 ואחת במסק 9, כי המערכתת מפעילה (בזה"כ) למעלה מרבע יחידות אירות. במקביל קבע, כי המערכתת לא מפעילה מספר רב יותר של יחידות, נתען בכתב האישום.

7. בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי יחידות האירות שבקייםן הודה המערער מהוות ייחדי "עסק אחד", וכי העסק חייב ברישוי. ראשית, כך נקבע, הוכח שהמעעררת לא רק משוקת את היחידות אלא גם מפעילה אותן. זהוי ליבת העסק. העובדה שיש הסכם שכירות נפרד עם כל אחד מבני המgrשים אינה משנה, שכן השכירות מהוות אמצעי בלבד ליצור מאגר יחידות אירות שימושו ללקוחות. העובדה שהעסק מורכב ממרכיבים הנמצאים במקומות גיאוגרפיים שונים, אף היא אינה משנה. מדובר במספר יחידות אירות המופעלות עסק אינטגרלי אחד, המשווק תחת מותג אחד. בהתאם לע"פ **304/55 הייעץ המשפטי נ' נהו בע"מ, פ"ד י' 8770** (ולהלא: "**הלכת נהו**") אין לפצל את העסק הכללי והוא נראה כמנוהל בכל מקום בו מתנהל חלק אינטגרלי ממנו. עניינו, אין לפצל את עסק השכירת היחידות האירות, אלא רואים אותו כמנוהל בכל המgrשים הנפרדים בהם מושקרים על ידי העסק יחידות אירות, שהין חלק אינטגרלי מהעסק.

8. בית המשפט קמא מוסיף וקבע, כי מסקנה זו מתיישבת עם תכלית סע' 7.1 לתוספת לצו רישי עסקים (עסקים טוני רישיון) התשנ"ה - 1995 (הצו הישן) וסע' זה בצו החדש (הצו מתשע"ג), לעניין קביעת הרף של מספר יחידות האירות כקנה מידה לחיבור ברישוי. בשני הנסיבות מטרת הרישוי הינה הבחתה בראיות הציבור, לרבות תנאי תברואה נאותים. בית המשפט קמא דחה את טענת הסגנון, לפיו תכלית קביעת מספר היחידות היא בשל כמות המשתמשים במתחם, וכך כה התכליות לכך נועזה בגודלו של העסק. קביעת רף של מספר יחידות מינימאלי כתנאי לחיבור ברישוי, נובעת מהकושי של מפעיל עסק קטן עם מספר מועט של יחידות לעומת הרבה בדרישות (לרבות עלויות) של רישיון עסקים. יכולת המוגברת של עסק המפעיל 5 יחידות אירות ויתר לשאת בעלות הנדרשות לצורך הרישוי היא העיקרי, ולא המיקום הגיאוגרפי של כל יחידה. ככל שמדובר בעסק גדול יותר, פחות החשש להיעדר יכולת העסק לעמוד בדרישות.

9. המסקנה שהמעעררת מפעילה עסק אחד אף נובעת מכך שהפעלת יחידות האירות מתבצעת באמצעות מתקנים משותפים - מנהל משותף, משרד קבלה משותף, ג'אקווי, בו יכולים להשתמש כל מתארח היחידות וחדר אוכל. משמע, הספקת השירות נעשית תוך שימוש בכל המקרקעין מכלול אחד.

10. לנוכח זאת, בית המשפט קמא הרשייע את המערכתים בהפעלת עסק ללא רישיון. ואת המערער הרשייע

מתקף סעיף 15(2) לחוק רישיון עסקים, כמנהל בתאגיד.

11. בגזר הדין פסע בית המשפט במתווה תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז - 1977. הוא קבע את מתחם העונש הולם לכנס הנע בין 2,000 ₪ עד 20,000 ₪, חתימה על התcheinות וזו סירה. את עונשם של המערערים גזר בתוך המתחם - על המערערת השית קנס בסך של 12,000 ₪ וחתימה על התcheinות בסכום הנ"ל. על המערער גזר קנס בסך של 8,000 ₪ וחתימה על התcheinות בסכום הנ"ל. כמו כן, הוצאה צו המורה לכל אחד מהמערערים להימנע מעיסוק, בעצמו או באמצעות אחר, בעסק מסווג אירוח ולינה או מים ונופש ביחידות האירוח או בג'קוזי במרקעןמושא הרשותה.

נימוקי הערעור

12. המערערים טענו, כי מסקנת בית המשפט קמא לגבי מספר היחידות אינה עולה מחומר הראות. בית המשפט קמא שגה, כאשר קבע שהמערער היה בהפעלת שלוש יחידות אירוח במגרש 18, שלוש במגרש 10 ואחת במגרש 9. אף שהמערער אישר כי במגרש 18 מצויים שלושה מבנים, אין הדבר מלמד כי בהכרח עסוקין ביחידות אירוח. גם חשבון הארנונה של המועצה, אותו הציג המערער ועלוי לא נחקר, מתייחס למבנה אירוח בלבד במגרש 10. אך, אף באשר לבנייה האחד במגרש 9, יכול לשמש גם לתכלית אחרת, כגון מחסן או משרד קבוע.

13. את הדברים מחזקת העובדה שבית המשפט קמא לא ייחס כל משקל לעדות המפקח מטעם המאשינה, שסתור עצמו בעדותו, ואף לא סיפיק תיעוד מצולם של המבנים, אף שלדבריו הتبצע צילום כאמור.

14. בית המשפט קמא שגה בקבעו כי המערערת הפעילה עסק אחד בשלושת המגרשים, שכן ישנו בידול מוחלט - פיסי ומשפטי - בין המגרשים. כל מגרש מהו他自己 עסק בפני עצמו, נפרד לחלווטין, עם התcheinויות זכויות נפרדות. בית המשפט קמא עשה איחוד מלאכותי ביניהם.

15. בית המשפט קמא שגה בהיקש שעשה מרע"פ 4270/03 מדינת ישראל נ' תנובה, פ"ד נט (3) 673 (ולහלן: **הלכת תנובה**) והלقت "נהור" לעניינו, שכן אלה עוסקים במרקחה בו לעסק מהותי אחד שמחזק ברישון עסק יש עסק "משני", אשר קיים סימן שאלת לגבי הצורך ברישון עסק נפרד עבורו. במרקחה דן, אין מדובר במגרש מרכזי אליו מctrפים מגרשים אחרים, אלא במגרשים שעומדים כל אחד בפני עצמו.

16. בין המגרשים קיימת הפרדה פיסית, וכן הפרדה משפטיית - בעליים שונים, חשבונות ארנונה ומים שונים והתקשרות שונות. לכל מגרש הסכם שכירות נפרד עם המערערת.

17. העובدة שיש מתקנים משותפים שמשרתים את כל המגרשים (שאף עליהם חולקים המערערים), אינה מהויה ראייה לקיומו של "עסק" אחד, שכן הדבר מקובל בישובים שבהם מופעלות יחידות אירוח. מתקנים אלה משמשים גם יחידות אירוח נוספות בישוב.

18. המערערת משוקחת ומנהלת 140 יחידות אירוח ברחבי הארץ, באמצעות מטה אחד ומרכז הזמן אחד. מפסק הדין משתמש כמובן אלה מהווים עסק אחד, שצורך לבקש עבורו רישיון עסק.

19. בית המשפט קמא שגה גם בקבעו כי התכליות בעניין מספר יחידות האירוח נעוצה דזוקא בגודל העסק, ולא בהימצאים של אנשים רבים בתחום אחד. שכן, המחוקק התייחס למספר היחידות בלבד ולא למצבו הפיננסי של בעל העסק.

20. כן שגה בית המשפט קמא, בקביעו כי מתקיים סעיף 15(2) לחוק רישיון עסקים. המערער העיד, כי בהתאם לשיעוץ המשפטי שקיבל לא היה נדרש רישון עסק, כמו גם במקרים אחרים בהם פועלת החברה, וכי לא היה נכנס לעסק לו ידע שהוא צפוי לעבור על החוק.

21. בית המשפט קמא שגה בכך שהרשיע את המערערים בעבירה המיוחסת להם בקשר עם בריכת הזרמים (הג'קוזי). בהכרעת הדין לא עסוק בית המשפט כלל בבריכת הזרמים, ומכל מקום זו אינה עסק נפרד אשר פוקדים אותו ל��וחות שונים וחיצוניים, כי אם מתקן נלווה המשרת את אורחיה ייחidot האירות.

22. בית המשפט קמא שגה גם לגבי חומרת העונש שהטיל על המערערים, בהשוואה למקרים אחרים. זאת, במילבד שעלה הוכח כי נשקפת סכנה כלשהי לשalom הציבור, לרבות בהיבט הבריאותי תברואתי, בשים לב להפרדה המוחלטת בין המגרשים וכמות הנוכחים בכל מגרש.

nimoki mishiba

23. ב"כ המשיבה חזר על עיקרי הנימוקים בפסק הדין.

24. לפיו, המערער הודה בקיומן של ייחidot האירות במגרשים במספר העולה על ארבע כעולה מפסק הדין.

25. כן הוכח שהמערערת מפעילה עסק אחד באמצעות מתקנים משותפים.

26. באשר למערער, לשיטת המשיבה, בניגוד לטענותו, המערער ידע שעליו להציג יד ברישון עסק.

דין והכרעה

27. לאחר ששמעתי את הצדדים, עינתי בתיק בית המשפט קמא ובחןתי טענותיהם, באתי לידי מסקנה כי דין הערעור להתקבל. בהתאם לכך, הריני מורה על זיכויי של המערערם. להלן אפרט טעמי.

28. ראשית, אצין כי לא מצאתי עילה להתערב במצביו העובדיים של בית המשפט קמא ביחס למספר ייחidot האירות, כפי שנקבע על ידו. עינתי בטיעוני המערערם ובפרוטוקול הדיון, ונוכחתי כי קביעותו העובדיות של בית המשפט קמא ביחס למספר הצימרים (ייחidot האירות) מעוגנתה בריאות שמע, בהתרשםתו מהעדים ומיתר הראיות שהונחו בפניו. בית המשפט קמא דחה את גרסתו של המפקח ביחס למספר ייחidot האירות ונימוקו שם, והוא קיבל את הודהותיו של המערער ביחס לאללה. התרשמותי הינה כי ביחס אליהו השיח המערער לפי תומו, ומסקנות בית המשפט קמא בהקשר זה עלות מתחם הדברים והקשרם, ולא ראייתי באלה כל טעות.

29. לעומת זאת, אוסיף, כי nisiuno של ב"כ המערערם לאמץ חלק מגרסת המפקח ביחס לאופיין של הייחidot במקומות, דינה להידחות. הטענה כי מדובר לא רק בייחidot אירות המצויות במגרשים אלא גם במבנים אחרים, כגון חדר אוכל ומחסן, לצורך יציקת תוכן שונה לדברי המערער, באופן שעדותו ביחס למספר הייחidot תותיר את סוגיות מהות המבנים אליהם התכוון הוא עצמו בעדותו בסימן של אלה, הינה הוצאת הדברים מהקשרם, עד כדי אפשרות של איון העדות.

30. יחד עם זאת, ביחס ליתר רכיבי הערעור, ובעיקרם מסקנת בית המשפט קמא כי מכלול היחידות בmgrשים השונים מהויה ייחודי "עסק", מסקנתנו שונה.

31. כאמור בהודעת הערעור ובפסק הדין, אין חולק כי לא קיים מגרש אחד שבו מספר יחידות אירוח (שבניהול המערערת) העולה על 4. לפיכך, קביעת בית המשפט קמא כי המערערת חצתה את רף היחידות הקבועות בצו נועצה באיחוד היחידות בmgrשים השונים - שלוש היחידות שבמشك 18, השלישי במשק 10 והאחת במשק 9, ייחודי לכדי עסק אחד הטען רישוי.

32. בית המשפט קמא אינו מועלם מהעובדת שעסוקין בmgrשים נפרדים שבבעלות בעליים שונים, מהם שוכרת המערערת את הנכסים בשכירות נפרדת. אולם, לטעמו און בכך כדי לשנות, שכן אין מדובר אלא ברכישת אמצעים באמצעות מספק העסוק את שירותו להקל הליקחות - הינו מלאי ייחידות האירוח אותן מציעה המערערת לקוחותיה. עוד הוא מוסיף, כי און מנעה (על פי הלכת נהור) לפצל את העסק של השכירת יחידות האירוח לאתרים שונים, וראים אותו כמנוהל בכל המגרשים הנפרדים בהם מושכרות על ידי המערערת ייחידות אירוח, המהוות חלק אינטגרלי מהעסק. מסקנתנו בעניין זה שונה.

33. ראשית, בשונה מHALCET נהור אף מHALCET תנובה, אין מדובר בעסק אחד (בין טעון רישוי לבין שלאו) שלו צטרף עסק אחר טעון אף הוא רישוי. אלא, לכaura לפנינו שלושה עסקים נפרדים שאף אחד מהם כשלעצמו אינם טעון רישוי. שהרי כל אחד מהבעליים (של המגרשים ויחידות האירוח), לו לא היה מתקשר עם המערערת, לא היה נדרש לרישיון עסק. משמע, מבחינה בטיחותית ותברואתית, המחוקק לא רואה בכל אחד מהmgrשים האלה סיכון לתקליות חוק רישוי עסקים באופן המחייב פיקוח באמצעות רישוי.

34. אם כך, השאלה המרכזית במקרה דן, היא האם העובדה שהמעערערת היא זו שמנהלת את ייחידות האירוח כולה (ומפעילה אותה) היא שהופכת אותה לעסק בן למעלה מרבע ייחידות המחייב ברישיון.

35. לדעתי התשובה על כך (באספקטיה שלפניי) הינה שלילית. העובדה שהמעערערת מבצעת את ניהולו ומשתמשת במשרד משותף - אינה משנה את המצב הבסיסי בו כל מגרש הוא ישות עצמאית, ואין היא משנה את מידת הסיכון (מבחינת היבטי התברואה וכיבוי האש - ראה מטרות צו רישוי עסקים) הטעינה בו באופן המחייב רישוי.

36. זאת ועוד, כמופורט לעיל, לצורך מסקנתנו כי לרוחוק הגיאוגרפי בין המגרשים (מקבצי ייחידות האירוח) אין ממשמעות, קבוע בית המשפט קמא כי הרכזון שביסוד קביעת רף מינימאלי של ייחידות האירוח המחייב רישוי עסק נובע מרצון המחוקק להקל כלכלית על בעלי ייחידות אירוח בודדות מהעל שבסדרת הרישוי. לקבעתו, אדם אחד המתארח במרקען אינו חשוף יותר לסכנות בריאות ותברואה מאשר מתארח במרקען שיש בהן 10 יחידות אירוח, כל עוד אלה ואלה מחוברות כדבי לתשתיות. שכן, לא מדובר בסכנה לבリアות ותברואה הכרוכה בדחיפות מספר רב של אנשים בתוך ייחידות אירוח אחת. סבורי, כי בכך שגה בית המשפט קמא.

37. עסק המקבץ במתחם מסויף מספר רב של משתמשים, מطبع הדברים מייצר עומס גדול יותר על תשתיות קיימות, מטרדים כגן רעש, לכליות בנייה וכדומה. שימוש על ידי מספר גובה של נופשים טומן בחובו סיכונים רבים יותר מעצם השימוש והshehot המשותפת במקום אחד. גם מלשון הצע עולה תכליתו **"השכרת יחידות אירוח למטרת נופש, המלווה במתן שירותים לשוכרים, כמספר יחידות האירוח המיעודת להשכרה עולה על ארבע"**. הינו, לא רק השכרת ייחידות אירוח אלא צזו המלווה במתן שירותים לשוכרים,

במיוחד כאשר העסק נותן שירותים נוספים, כגון בדיקת שחיה, חדר אוכל ו��ונה (ראה בדומה רע"ס קריות) 56766-09-11 **莫ועצה מקומית כפר הורדים נ' פרנץ** (פורסם בנובו, מיום 25.5.14) וכן עמ"א 28276-10-15 **莫ועצה מקומית כפר הורדים נ' פאמיל'י חברה להשקעות בע"מ** (פורסם בנובו מיום 14.11.15)). בהקשרים אלה, המיקום הגיאוגרפי של יחידות העסק הינו מהותי ולא תיאורתי בלבד.

38. שימת הדגש על כוחו הכלכלי של העסק אינה מתיישבת עם מטרת החוק. אמנם, ולא קשר עם גודלו של העסק והיקף רוחיו, הוא יכול להידרש לרישוי (כך לדוגמא קיוסק בודד). יתרה מכך, בהתאם להלכת תנווה, אף עסק שאינו רוחוי יכול להיות מחויב ברישוי.

39. בהקשר האמור, מצאתי לקבל אף את טענת המערערים ביחס לקביעת בית המשפט כאמור בנתקנים המשותפים. בהתאם לאמור בהכרעת הדיין, מסקנותו של בית המשפט כאמור כי היחידות שהוכחה שהמעערעת מפעילה מהוות חלק מ"עסק" אחד, מבוססת גם על כך שהמעערעת מפעילה את היחידותaira הירוח הללו באמצעות מתקנים משותפים. עסק יש מנהל משותף אחד, יש משרד קבילה אחד עבור היחידות, היגיינוי במגרש 18 הינו לשימוש הציבור ו חדר האוכל עומד לרשות מתארחים גם ממשקים אחרים.

40. נוכח העובדה שלניהול המשותף נדרש לעיל, נדרש להלן אך לעניין חדר האוכל ולגי'קווי המשותפים. השאלה שיש לשאול בעניינים של אלה, הינה האם העובדה שבמشك 18 קיימים חדר אוכל ולגי'קווי המשמשים גם את מתארחי המגרשים האחרים, מהו אינדיקציה לכך שמדובר בעסק משותף.

41. באשר לחדר האוכל - מעדות המפקח עולה כי הוא ראה ביחידותaira משומם עסק משותף חרף הריחוק הגיאוגרפי ביניהם, נוכח העובדה שיש להם משותף - חדר האוכל, היגיינוי והספא כאשר אורחיהם הצימרים עושים שימוש באללה. מסקנותו זו של המפקח נשמכת אך על עדותו שלו. אין נמצא כל ראייה נוספת סברתו של המפקח כczzo, לחיזוק המסקנה לפיה מדובר בשימוש משותף. המפקח העיד כי הוא שמע אודות השימוש המשותף ממנהל המתחם, אשר תיאר בפניו כיצד פועל העסק והכוינו לחדר האוכל (עמ' 9 לפרטוקול). מנהל המתחם עצמו לא הובא לעדות מטעם המשיבה, ואף לא הושמעה עדות אחרת ביחס לאופיו ניהול המקום. בנסיבות אלו, עדות המפקח בהקשר זה הינה עדות שטוחה, שלא תוכל להוות ראייה לאמירות תוכנה. המערער עצמו העיד שמדובר במקרה המשמש לארוחת בוקר של מشك 18, אף כי יכולם לאכול שם גם אורחים מיחידות אחרות, כמו גם אורחים ממשקים אחרים, אם הם רוצחים. עיון ב/2 (פרסום של המעערעת אודות האתר) מעגן עדות זו. המעערעת אינה משוקקת את המסעדת חלק מהAIRוח ביחידות הנפש, ובדומה לחדר האוכל של מشك 18 היא מציעה (מליצה) גם על מסעדת אחרת נוספת, המציה ביישוב במשק אחר. בנסיבות העניין לא מצאתי כי יש לראות בחדר האוכל משומם מתבן באמצעות פועלת המעערעת בכל המקראקיין נתען.

42. אשר לג'קווי המצוי במשק 18 (ואף שלאחרונה אינו פעיל כעליה מהראיות), המשיבה תיקנה ביחס אליו את כתוב האישום, כך שברור כי הוא אכן מהווע עסק בתשלום. המפקח העיד כי אין ידוע באמ אורחים באים למקום אך לצורך השימוש בג'קווי (עמ' 13 ש' 13 ואילך). המערער העיד בהקשר זה, כי היגיינוי משמש בעיקר את 3 היחידות שבמشك 18, וזאת ללא עלות. אך יכולם להיכנס אליו מהמתמחים האחרים, ואף זאת שלא בתשלום, אך ציין כי אין מדובר בעסק. יווער, כי עיון ב/2 מלמד כי היגיינוי אינו נזכר כלל בפרסומי המעערעת. בנסיבות אלו, לא הוכח כי היגיינוי משמש את אורחים ומהווע מתבן משותף לכל היחידותaira, ואין בקיומו ככח כדי ללמד כי באמצעות פועלת המעערעת בכל המקראקיין. לעומת כן היצור אוסף בהקשר זה, כי אין מחלוקת שהג'קווי אינם פועל מזה זמן, ואין בפנוי ראייה או טענה כלשהי כי

בשל העדר תפקודו של אותו מתקן משותף, לכואורה נגעה פעילותה העסק.

43. בהקשר זה האחרון יש לאבחן בין עובדת קיומו של הג'קוזי כעיגון למסקנה לפיה עסקין בעסק אחד ביחס לכל המגרשים (ולכן נדרשית לעיל), לבין היותו לעצמו לכואורה טעון רישוי, יכולה מפריט 7.4 לצו רישי עסקים, בהיותו לכואורה עסק.

44. בהכרעת הדיין לא נידרש בית המשפט קמא לסוגיית היותו של הג'קוזי בבחינת "עסק" לעצמו, ובסיום קבע רק כי הוכח מעבר לספק סביר שהמעעררת הפעילה עסק הטעון רישון ביחידות האירות. בנסיבות אלה נמצאנו חסרים את קביעתו הפוזטיבית של בית המשפט קמא כי הג'קוזי מהוווה לעצמו עסק. בהיעדר קביעה פוזטיבית עובדתית כזו, הרי שלא הוכח כי הג'קוזי הינו בבחינת עסק לעצמו. לשם השלמת התמונה ניתן, כי בעוד שבהכרעת הדיין לא קבע בית המשפט קמא כי הוכח בפניו ברף ההוכחה הנדרש בפליליים כי הג'קוזי כשלעצמם מהוווה עסק, הרי שבגזר הדיין התקיים גם לנตอน זה, ככלו הוכח ושיקלו בעת גירת הדיין.

45. עוד בהקשר זה, בהתאם להלכת תנובה, יש לבחון ראשית האם פעילות מסוימת נתפסת בגדר "עסק", לצורך חילת חוק רישי עסקים עלייה. בית המשפט העליון קבע באותו עניין כי המושג "עסק" **"בוגר לתאר פעילות בעלת אופי מסחרי ...."**. לצורך העניין שלפניו, אופיו המסחרי של הג'קוזי לא הוכח. המפקח אישר בעדותו כי לא ידוע לו אם אורחים באים להתרחך אף ורק בג'קוזי (ראה פרוטוקול עמ' 13 ש' 16-17), המערערת אינה מצינית דבר קיומו בפרסומיה (נ/2) והמעערער העיד ביחס אליו כי הוא משתמש את הצימרים במשק 18, מקום הימצאו, ללא תשלים או עלות, כי הוא אינו עסק, אינו מהוווה מרכז לדבר כלשהו, ונימן להיכנס אליו גם מתחמים אחרים ללא תשלים. בנסיבות העניין ובהתאם לתקילת החוק, נראה כי בהקשרו של הג'קוזי מדובר לכל היותר במתקן נלווה, המשרת את האורחים ששכרו את יחידות האירות, בעיקר במשק 18. בכלל אופן, לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש בפליליים, כי הדבר עומד בעסק עצמו ולפיכך הוא אינו מחויב ברישוי.

46. לסיכום, הערעור מתקבל כمفорт לעול. בהתאם לכך הריני מזכה את המערערים מכל המויחס להם בכתב האישום. לפיכך, הערעור על גזר הדיין מתיירר, והעונשים שהושתו בגיןו, בטלים. סכומים ששולמו על חשבונו הכספיות שנקבעו בגזר דיןו של בית המשפט קמא, יושבו לערערים.

ניתן היום, כ"ז تموز תשע"ח, 10 ביולי 2018, בהעדר הצדדים.